

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **J. K.**
zastoupený BD Consult, s.r.o., daňově poradenská společnost
sídlem Jeseniova 1196/52, Praha 3

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2021, č. j. 46886/21/5100-41455-712198

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Jím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 6. 2021,

č. j. 1067042/21/2910-60562-711264 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správce daně nepřiznal žalobci nárok na náhradu ušlého výdělku.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce namítá, že v dané věci měl být aplikován § 3 odst. 3 vyhlášky č. 382/2010 Sb., o náhradě ušlého výdělku a náhradě hotových výdajů při správě daní (dále jen „vyhláška“).
3. Žalobce dále namítá, že správce daně pochybil, pokud požadoval, aby žalobce doložil potvrzení od zaměstnavatele podle § 2 vyhlášky. Správce daně se snažil nezákonným způsobem nároků žalobce na svědecké zbavit hrozbou zastavení řízení (viz výzva č. j. 1025479/21).
4. Žalobce namítá, že pojem „základní“ pracovní poměr neexistuje, resp. je neurčitý a v daňovém řádu ani ve vyhlášce není specifikován.
5. Žalobce tvrdí, že pokud není možné předložit potvrzení od zaměstnavatele ze „základního“ pracovního poměru (pokud v dobu výslechu neměl pracovní směnu v zaměstnání) ani údaje z posledního daňového přiznání, resp. poslední známě daně (protože žádné nebylo), přidá v úvahu postup podle § 3 odst. 3 vyhlášky.
6. Dále žalobce uvádí, že nikdy nepožadoval náhradu mzdy ze „základního“ pracovněprávního poměru, ani z poslední známé daně. Žalobce mohl přijít o výdělky, které není povinen prokazovat, resp. které se nepromítnou do daňového přiznání.
7. Podle žalobce osoba, která má např. příjem z dohody o provedení práce či dohody o pracovní činnosti (pokud přijmeme tezi, že zřejmě nejde o „základní“ pracovněprávní vztahy), nemusí dokládat případnou ztrátu tohoto příjmu potvrzením zaměstnavatele podle § 2 odst. 3 vyhlášky a tím zároveň nebude osobou, která splňuje § 2 vyhlášky (nesplňuje totiž § 2 odst. 3 – nemá „základní“ pracovněprávní poměr, tedy nepředkládá potvrzení od zaměstnavatele). Tato osoba pak přechází pod pravidla § 3 (výpočet svědeckého buď z daňového přiznání, tj. z poslední známé daně, nebo v případě, že se tyto příjmy v daňovém přiznání nevyskytují, protože byly třeba zdaněny srážkovou daní nebo nebyla povinnost daňové přiznání podat, pak postup podle § 3 odst. 3 vyhlášky, tedy výpočet z průměrné mzdy v národním hospodářství). S ohledem na text vyhlášky tato osoba nemusí předkládat potvrzení od zaměstnavatele, neboť nemá „základní“ pracovní poměr. Žalovaný směšuje dohromady příjem ze „základního“ pracovního poměru a z dohod o provedení práce, což ale § 2 vyhlášky znemožňuje.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřipadně argumentuje ohledně příjmů žalobce údaji z insolvenčního rejstříku.
9. Platná právní úprava podle žalobce konstruuje paušální výpočet fikce ztráty výdělku v návaznosti na průměrnou mzdu v národním hospodářství pro případy, kdy není možné předložit potvrzení zaměstnavatele či daňové přiznání. Žalobce uvádí příklad, že pokud by provozoval příležitostnou zemědělskou činnost a v důsledku účasti na svědecké výpovědi by nemohl okopávat rajčata, která chtěl prodat sousedovi, jde beze sporu o ušlý výdělek, který se neprojeví v žádném potvrzení a příjmy do 30 000 Kč ročně jsou osvobozeny od daně z příjmů. Pro takovou činnost není třeba živnostenské či jiné obdobné oprávnění. Tento ušlý výdělek se pak neprojeví ani v insolvenčním rejstříku.

10. Konstrukce vyhlášky spočívající v popsané paušalizaci svědečného ve vztahu k průměrné mzdě je výrazem racionalizace a efektivnosti. Jedná se zpravidla o drobnou náhradu ušlého výdělku svědkovi v řádu nižších stokorun.
11. Žalobce odkazuje na běžnou správní praxi, kdy např. jednatel zástupce žalobce v praxi několikrát vystupoval jako svědek před policejními orgány i soudy, nikdy nepředkládal potvrzení ani daňové přiznání a vždy mu bylo svědečné přiznáno právě obdobným paušálem, který požaduje žalobce.

III. Argumentace žalovaného

12. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a argumentuje ke každému žalobnímu bodu a v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Předmětem přezkumu v posuzované věci je otázka, zda správce daně žalobci nepřiznal náhradu ušlého výdělku v souladu se zákonem.
15. Podle § 107 odst. 2 daňového řádu platí, že *pokud se na výzvu správce daně zúčastní řízení třetí osoba, náleží jí náhrada účelně vynaložených hotových výdajů a ušlého výdělku, nestanoví-li jiný právní předpis jinak; to platí i pro náklady vzniklé při vyhledávací činnosti. Jde-li o právnickou osobu, náleží jí úhrada účelně vynaložených nákladů, zejména hotových výdajů a mzdových prostředků.*
16. Podle § 107 odst. 3 daňového řádu *nárok na náhradu může třetí osoba uplatnit u správce daně, na jehož výzvu se řízení zúčastnila, spolu s doklady prokazujícími uplatňované nároky do 8 dnů ode dne účasti, jinak tento nárok zaniká.*
17. Podle § 107 odst. 8 daňového řádu *rozsah, ve kterém jsou hrazeny hotové výdaje, s výjimkou výdajů podle odstavce 7, a náhrada ušlého výdělku, a postup při jejich stanovení a úhradě stanoví Ministerstvo financí vyhláškou.*
18. Podle § 2 odst. 1 vyhlášky *náhradu ušlého výdělku tvoří částka vypočtená tak, že se průměrný hrubý hodinový výdělek¹, vynásobí počtem započatých hodin z pracovní doby, kdy oprávněná osoba nevykonávala práci z důvodu účasti na řízení nebo jiném postupu při správě daní; od takto vypočtené částky se odečte případná výše hrubého výdělku poskytnutá zaměstnavatelem za dobu nepřítomnosti.*
19. Podle § 2 odst. 2 vyhlášky *výše náhrady ušlého výdělku nesmí převyšovat maximální částku, kterou by oprávněná osoba dosáhla výpočtem uvedeným v § 3 odst. 1 a 2.*
20. Podle § 2 odst. 3 vyhlášky *podkladem pro výpočet náhrady ušlého výdělku oprávněné osoby, která je v základním pracovněprávním vztahu a která nevykonávala práci z důvodu účasti na řízení nebo jiném postupu při správě daní, je potvrzení zaměstnavatele nebo jiný doklad, které tato oprávněná osoba předloží ve lhůtě podle daňového řádu správci daně.*

21. Podle § 2 odst. 4 vyhlášky *potvrzení nebo doklad podle odstavce 3 obsahuje a) průměrný hrubý hodinový výdělek, b) počet započatých hodin z pracovní doby, kdy oprávněná osoba nevykonávala práci z důvodu účasti na řízení nebo jiném postupu při správě daní, c) případnou výši poskytnutého hrubého výdělku za dobu, kdy oprávněná osoba nevykonávala práci z důvodu účasti na řízení nebo jiném postupu při správě daní.*
22. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky *náhradu ušlého výdělku oprávněné osoby, která nesplňuje podmínky podle § 2, avšak je výdělečně činná a účast na řízení nebo jiném postupu při správě daní jí bránila ve výkonu této činnosti, za každou započatou hodinu její účasti na řízení nebo jiném postupu při správě daní tvoří částka vypočtená ze základu pro výpočet náhrady ušlého výdělku děleného počtem pracovních hodin připadajících na kalendářní rok při čtyřicetihodinové týdenní pracovní době.*
23. Podle § 3 odst. 2 vyhlášky *základem pro výpočet náhrady ušlého výdělku je základ daně z příjmů fyzických osob, ze kterého je stanovena poslední známá daň. Maximální výše základu pro výpočet náhrady ušlého výdělku je dvacetičtyřnásobek průměrné mzdy v národním hospodářství vyhlášené Ministerstvem práce a sociálních věcí za první až třetí čtvrtletí předcházejícího kalendářního roku podle zákona o zaměstnanosti.*
24. Podle § 3 odst. 3 vyhlášky *pokud nelze výši náhrady ušlého výdělku zjistit způsobem podle odstavců 1 a 2, vypočte se za každou započatou hodinu jako podíl průměrné mzdy v národním hospodářství vyhlášené Ministerstvem práce a sociálních věcí za první až třetí čtvrtletí předcházejícího kalendářního roku podle zákona o zaměstnanosti a počtu hodin při čtyřicetihodinové týdenní pracovní době připadajících na kalendářní měsíc, v němž náhrada ušlého výdělku náleží.*
25. Z obsahu správního spisu soud mimo jiné zjistil, že dne 14. 5. 2021 žalobce podal u správce daně svědeckou výpověď a v této souvislosti požádal o náhradu ušlého výdělku (viz protokol o ústním jednání při správě daní ze dne 14. 5. 2021, č. j. 536704/21). Žalobce v rámci svědecké výpovědi uvedl, že je zaměstnanec obchodní společnosti OLYTEC s.r.o. Správce daně s ohledem na toto tvrzení žalobce vyzval (viz výzva k odstranění vad podání ze dne 21. 5. 2021, č. j. 1025479/21), aby ve lhůtě 8 dnů k žádosti o náhradu ušlého výdělku doložil nezbytné podklady pro výpočet náhrady ušlého výdělku, konkrétně potvrzení zaměstnavatele nebo jiný doklad podle § 2 odst. 2 a 4 vyhlášky. Současně správce daně žalobci sdělil, že jelikož je žalobce zaměstnancem, nesplňuje podmínky pro uplatnění náhrady ušlého výdělku podle § 3 vyhlášky. Správce daně rovněž poučil žalobce, že pokud nebudou vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným. Žalobce v reakci na výzvu sdělil, že nesouhlasí s výkladem § 2 a 3 vyhlášky zastávaným správcem daně. Podle žalobce není možné automaticky vyžadovat potvrzení od zaměstnavatele od osob, které jsou v pracovněprávním vztahu, neboť svědek v době své výpovědi např. mohl mít v zaměstnání noční a přes den v době výsledku mu mohl ujít výdělek z jiné výdělečné činnosti. V případě nepředložení potvrzení od zaměstnavatele nastupuje § 3 odst. 2 vyhlášky. Pokud však nemá správce daně k dispozici poslední známou daň, vypočte náhradu ušlého výdělku podle § 3 odst. 3 vyhlášky. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že by se v případě nedoložení požadovaných dokladů stala jeho žádost neúčinným podáním. I v takovém případě by bylo nezbytné o žádosti věcně rozhodnout.
26. Následně správce daně vydal prvostupňové rozhodnutí s tím, že žalobci se nárok na náhradu ušlého výdělku nepřiznává. V odůvodnění uvedl, že stanovení výše náhrad ušlého výdělku je ve vyhlášce konstituováno postupným způsobem. Pro osoby, které nejsou

v pracovněprávním vztahu ve smyslu § 2 vyhlášky, avšak současně jsou jinak výdělečně činné, nastupuje postup stanovení výše svědeckého podle § 3 vyhlášky. Pokud je svědek v základním pracovněprávním vztahu, avšak nepředloží doklady, ze kterých by vyplývaly údaje uvedené v § 2 odst. 4 vyhlášky, není tato skutečnost důvodem pro zvolení výpočtu podle § 3 vyhlášky. Dále správce daně uvedl, že svědek musí doložit, že nevykonával práci („ušel“ mu výdělek) z důvodu účasti na výslechu. Pokud by v době výslechu neměl „pracovní směnu“, nelze rozhodovat o „ušlém výdělku“. Nad rámec uvedeného správce daně konstatoval, že u žalobce nesvědčí nic o výkonu jiné výdělečné činnosti ve smyslu § 3 vyhlášky. Žalobce má pozastaven výkon živnostenského oprávnění (od 5. 11. 2008 do 31. 12. 2060), podal daňové přiznání pro poplatníky mající pouze příjmy ze závislé činnosti ze zdrojů na území České republiky. Jelikož žalobce neuvedl, o jakou konkrétní výši ušlého výdělku žádá, ani jakým způsobem má být stanovena, nelze rozhodnout o konkrétní částce náhrady. Žalobce byl již ve výzvě upozorněn, že žádá o náhradu ušlého výdělku postupem podle § 3 odst. 3 vyhlášky, který však v případě žalobce nelze aplikovat, neboť žalobce je zaměstnancem, resp. osobou, která je v základním pracovněprávním poměru, a nesplňuje podmínku výkonu jiné výdělečné činnosti. Dále správce daně poukázal na § 107 odst. 3 daňového řádu, ze kterého plyne povinnost oprávněné osoby uplatněný nárok na náhradu doložit.

27. Žalovaný k odvolání žalobce v napadeném rozhodnutí uvedl, že lze jednoznačně dovodit, že žalobce byl, resp. stále je v základním pracovněprávním vztahu s příjmy plynoucími výlučně ze základních pracovněprávních vztahů ve smyslu § 3 zákoníku práce. K tomu odkázal na žalobcovu podání daňového přiznání pro poplatníky mající pouze příjmy ze závislé výdělečné činnosti na území České republiky, na přerušení provozování živnosti a na informace z insolvenčního rejstříku o příjmech žalobce toliko ze základních pracovněprávních vztahů. V případě nedoložení dokladu obsahujícího údaje uvedené v § 2 odst. 4 daňového řádu nelze žalobci nárok na náhradu ušlého výdělku přiznat. Žalovaný stejně jako správce daně poukázal na konstrukci § 2 a 3 vyhlášky (tj. na postupný způsob stanovení výše náhrad) a rovněž na § 107 odst. 3 daňového řádu, v jehož světle neobstojí názor žalobce, že nárok na náhradu ušlého výdělku nebyl povinen prokazovat. Náhradu ušlého výdělku nelze přiznat k čistě spekulativním a vykonstruovaným výdělkům, které by mohly v hypotetických situacích ujít. Pokud žalobce žádný výdělek jakožto osoba jinak výdělečně činná nemá (tj. nemá jiné příjmy než ty ze základních pracovněprávních vztahů), nemůže mu být z logiky věci žádná náhrada ušlého výdělku za tuto činnost přiznána. Žalovaný následně dospěl k závěru, že žalobce nepředložil žádné doklady prokazující nárok na náhradu ušlého výdělku a žádný ušlý výdělek konkrétně netvrdil, a proto mu nebylo možné nárok na náhradu ušlého výdělku přiznat.
28. Krajský soud se ztotožnil se závěrem orgánů finanční správy, že žalobce netvrdil ani neprokazoval konkrétní výši ušlého výdělku.
29. Z citované právní úpravy vyplývá, že podmínkou pro přiznání náhrady je to, že oprávněná osoba nemůže vykonávat svou výdělečnou činnost z důvodu účasti na daňovém řízení. Jak uvedl Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 22. 4. 2015, sp. zn. 21 Cdo 1132/2014: „[z]a takovou činnost je třeba například považovat jakýkoli pracovněprávní vztah (a to včetně dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr), podnikání na základě živnostenského oprávnění nebo podnikání na základě jiného než živnostenského oprávnění podle zvláštních předpisů či činnost ve prospěch obchodní společnosti, již je zaměstnanec společníkem, anebo členství ve statutárních či kontrolních orgánech právnických osob provozujících podnikatelskou činnost“.

30. Způsoby zjišťování výše ušlého výdělku jsou upraveny ve vyhlášce. Jaký z těchto způsobů pro stanovení výše ušlého výdělku správce daně zvolí, závisí v každém jednotlivém případě na skutkových tvrzeních oprávněné osoby, jimiž je uplatněný nárok zdůvodněn, tedy na tvrzeních o zcela konkrétních okolnostech, z nichž oprávněná osoba dovozuje, že jí ušel výdělek, kterého by dosáhla nebýt její účasti na jednání u správce daně. Vždy také musí dojít k časové kolizi s dobou, kdy oprávněná osoba běžně vykonává svou výdělečnou činnost a účast na daňovém řízení jí fakticky brání výdělečnou činnost vykonávat. Nelze proto vyloučit případy, kdy by účast na jednání u správce daně překážku pro výkon výdělečné činnosti nepředstavovala. V teoretické rovině však nelze vyloučit ani to, aby oprávněná osoba, které účast na daňovém řízení (např. na svědecké výpovědi) nebránila ve výkonu výdělečné činnosti v rámci základního pracovněprávního vztahu (typicky při práci na noční směny nebo o víkendech), tvrdila a doložila, že účast na daňovém řízení kolidovala s výkonem její jiné výdělečné činnosti. Ocitne-li se oprávněná osoba v takové situaci, pak musí zcela konkrétně tvrdit a prokazovat svoji jinou výdělečnou činnost i to, že její výkon kolidoval s účastí na daňovém řízení.
31. Oprávněná osoba si v žádném případě nemůže vystačit s ničím nepodloženým tvrzením, že namísto jednání u správce daně mohla hypoteticky provozovat jakoukoli blíže nespécifikovanou činnost za účelem dosažení výdělku. Právní úprava v dané věci neposkytuje prostor pro hypotetické scénáře. Ušlý výdělek musí být odvozen v souvislosti s reálnou výdělečnou činností oprávněné osoby.
32. Zákodárce ve vyhlášce rovněž stanovil, z jakých údajů správce daně vychází při výpočtu výše náhrady ušlého výdělku, resp. jak má oprávněná osoba doložit, že účast na daňovém řízení jí bránila vykonávat práci v základním pracovněprávním vztahu nebo jinou výdělečnou činností
33. Pokud je oprávněná osoba v základním pracovněprávním vztahu, správce daně bude vycházet z předloženého potvrzení zaměstnavatele nebo jiného dokladu, ze kterých budou plynout informace uvedené v § 2 odst. 4 vyhlášky.
34. Vyhláška ani daňový řád definici pojmu „základní pracovněprávní vztah“ neobsahují. Nicméně s ohledem na jednotu právního řádu České republiky, princip právní jistoty a racionality je tento pojem třeba vykládat ve smyslu zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Podle § 3 zákoníku práce platí, že *základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr*. Z § 74 a násl. zákoníku práce je zřejmé, že dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr jsou dohoda o provedení práce a dohoda o pracovní činnosti. Krajský soud nevidí žádný rozumný důvod pro to, aby byl pojem „základní pracovněprávní vztah“ obsažený ve vyhlášce vykládán odlišně.
35. Pokud oprávněná osoba realizuje výdělečnou činnost, jejíž výkon kolidoval s účastí na daňovém řízení, mimo základní pracovněprávní vztah, správce daně vychází při stanovení náhrady ušlého výdělku ze základu daně z příjmů fyzických osob, ze kterého je stanovena poslední známá daň. V situaci, kdy u osoby realizující výdělečnou činnost mimo základní pracovněprávní vztah nelze zjistit ušlý výdělek ze základu daně z příjmů fyzických osob, ze kterého je stanovena poslední známá daň, přistoupí správce daně k výpočtu ušlého výdělku podle § 3 odst. 3 vyhlášky. Typicky půjde například o situaci, kdy oprávněná osoba vykonává samostatnou výdělečnou činnost teprve krátce a daň z příjmů jí dosud nebyla stanovena.

36. Ze shora uvedeného je zřejmé, že pokud měl žalobce za to, že mu účast na daňovém řízení (svědecké výpovědi) bránila ve výkonu jeho výdělečné činnosti, pak měl specifikovat, o jakou jeho výdělečnou činnost se jednalo a svá tvrzení měl rovněž doložit. Namísto toho žalobce pouze polemizoval se závěry správce daně a v obecné rovině konstruoval, o jaké příjmy mohl přijít. Stejnou taktiku zvolil žalobce i v řízení před soudem. Ve vztahu k reálné existenci své výdělečné činnosti, s jejímž výkonem by kolidovalo podání svědecké výpovědi, žalobce nic konkrétního netvrdil (ani nedokazoval). Žalobce nemůže být argumentačně úspěšný, neboť daňový řád ani vyhláška neumožňují správci daně zohlednit toliko obecná a ničím nepodložená tvrzení ohledně skutečností, které by nárok na náhradu ušlého výdělku mohly teoreticky založit.
37. Jak krajský soud zmínil již výše, v dané věci nebyl prostor pro hypotetické scénáře. Neobstojí proto odkaz žalobce na obecný výčet příjmů z jiných činností, než jsou příjmy ze zaměstnání nebo z živnosti, o které mohl žalobce teoreticky přijít, ani příklad žalobce týkající se zmařeného prodeje rajčat sousedovi z důvodu účasti žalobce na svědecké výpovědi, ani obecné konstatování, že i osoba, které nebránila svědecká výpověď ve výkonu zaměstnání, mohla být účastí na daňovém řízení omezena ve výkonu své jiné výdělečné činnosti.
38. Žalobce v podané žalobě také argumentuje, že nepožadoval náhradu ušlého výdělku ze základního pracovněprávního vztahu ani z poslední známé daně. Domáhá se náhrady výdělku, jehož výše bude vypočtená podle § 3 odst. 3 vyhlášky. Jak krajský soud uvedl výše (a jak správně dovodily orgány finanční správy), takový způsob výpočtu se uplatní pouze při současném splnění dvou podmínek. První podmínkou je, že oprávněná osoba realizuje výdělečnou činnost mimo základní pracovněprávní vztah. Druhou podmínkou je, že není možné výpočet provést ze základu daně z příjmů fyzických osob, ze kterého je stanovena poslední známá daň. Žalobce sice splnil v pořadí druhou podmínku (u žalobce nebylo možné vycházet ze základu daně z příjmů fyzických osob, ze kterého je stanovena poslední známá daň), nicméně netvrdil ani neprokazoval, že by vykonával nějakou jinou, zcela konkrétní výdělečnou činnost mimo základní pracovněprávní vztah a ve výkonu této činnosti mu účast na daňovém řízení bránila.
39. Žalobce dále mylně dovozuje, že osoba, která má např. příjem z dohody o provedení práce či dohody o pracovní činnosti, nemusí dokládat případnou ztrátu tohoto příjmu podle § 2 odst. 3 a 4 vyhlášky a v případě nedoložení potvrzení zaměstnavatele nebo jiného dokladu, ze kterých by vyplývaly údaje uvedené v § 2 odst. 4 vyhlášky, se při výpočtu výše ušlého výdělku bez dalšího postupuje podle § 3 vyhlášky. Krajský soud k tomu ve shodě se žalovaným uvádí, že žalobcem zastávaný výklad je rozporný s § 3 zákoníku práce a s § 107 odst. 3 daňového řádu a nenachází oporu ani v § 2 a 3 vyhlášky (viz bod tohoto rozsudku)
40. V případě žalobce proto nebylo možné při výpočtu náhrady ušlého výdělku postupovat způsobem uvedeným v § 3 odst. 3 vyhlášky (i kdyby tímto způsobem měla být žalobci přiznána náhrada ušlého výdělku pouze v řádu nižších stokorun).
41. Žalobce také vytýká žalovanému, že chybně operoval s údaji plynoucími z insolvenčního rejstříku. Krajský soud k tomu uvádí, že žalovaný z údajů v insolvenčním rejstříku oprávněně dovodil, že žalobce měl, resp. má příjmy výhradně ze základního pracovněprávního vztahu. V této souvislosti žalovaný správně konstatoval, že tyto příjmy je třeba prokázat potvrzením zaměstnavatele nebo dokladem s údaji uvedenými v § 2 odst. 4 vyhlášky. Pokud měl snad žalobce za to, že žalovaný nezohlednil jeho jinou výdělečnou

činnost, která z údajů v insolvenčním rejstříku nemohla být zřejmá, měl k tomu předeštit zcela konkrétní žalobní argumentaci vztahující k takové výdělečné činnosti. To však žalobce neučinil. Krajský soud tak dané námitce nepřisvědčil.

42. Nedůvodná je i žalobní námitka ohledně neoprávněných výhružek správce daně ve výzvě k odstranění vad podání č. j. 1025479/21, konkrétně pak v poučení, že nebude-li doloženo potvrzení od zaměstnavatele, stane se žalobcovo podání neúčinným. Jelikož správce daně nenaložil s žádostí žalobce jako s neúčinným podáním, ale o jeho žádosti věcně rozhodl, není pro posouzení věci daná argumentace žalobce relevantní. Krajský soud neshledal, že by vydání výzvy nebo poučení obsažené ve výzvě žalobce jakkoli zkrátily na jeho právech (žalobce ostatně ani netvrdí opak). Nadto již z vydané výzvy mohlo být žalobci zřejmé, že pokud nebude konkretizovat a dokládat své tvrzení ohledně ušlého výdělku, bude jeho žádost o náhradu ušlého výdělku zřejmě bezúspěšná.
43. Argumentace žalobce ohledně odlišného postupu v rámci běžné správní praxe zůstala v rovině ničím nepodloženého tvrzení a nelze ji proto vyhodnotit jako důvodnou.
44. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že žalobci nebyl přiznán požadovaný nárok na náhradu ušlého výdělku v souladu se zákonem.

V. Náklady řízení

45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. 2. 2024

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu